



PARLAMENT DE CATALUNYA

Una ferida sempre sagnant

El projecte de CiU s'ha acabat". El secretari general de CDC, Josep Rull, va ser l'encarregat d'anunciar dijous 18 de juny la dissolució d'un projecte polític que havia arrencat trenta-set anys enrere, el 19 de setembre de 1978. Una "discrepància profunda en el projecte de país" ha estat el detonant d'una relació perpètuament tensa i marcada per quotes de poder i no pas pel projecte polític. La història de CiU és la història d'una ferida sempre sagnant, que el president Pujol tapava amb apòsits i se'n sortia prou bé. Però el dia que l'onada

Les llistes electorals, els pactes municipals, el repartiment del poder a Madrid, la successió de Jordi Pujol, l'Estatut i, finalment, el sobiranisme de CDC, han fet que Convergència i Unió es converteixin en aigua i oli.

Reportatge de Gemma Aguilera

sobiranista va arribar a CDC, Pujol ja no hi era. I l'hemorràgia es va fer inestroncable.

La configuració de llistes

El primer gran xoc de trens arriba amb les eleccions municipals del 1991 a l'hora de configurar les llistes electorals i repartir llocs entre els candidats de CDC i els d'Unió. La pugna entre Duran Lleida i Miquel Roca va durar tres mesos, amb reunions tenses i discrepàncies arreu del territori, perquè Unió es negava a rebre menys del 25% dels llocs a les llistes amb possibilitat de sortir escollits, però CDC es

Un dels episodis que més enfrontaments va causar en CiU va ser la successió de Jordi Pujol, a la qual aspirava Duran Lleida, però també Artur Mas. I el capítol definitiu es va produir el març de 2012 quan CDC va fer el pas a l'independentisme i va alinear-se amb l'ERC d'Oriol Junqueras.



resistia a cedir tant d'espai a un partit amb una implantació molt menor al territori. Finalment, el litigi es va resoldre, però Duran i Roca van signar l'acord electoral per separat, cadascú al seu despatx.

El reglament del Senat

Tres anys després, el 1994, alguns sectors de CDC van exigir a Jordi Pujol que trenqués la coalició. El motiu, que Unió i Convergència van votar per separat la reforma del reglament del Senat perquè els democristians es van desmarcar de les indicacions del grup de CiU. El president Pujol va fer mans i mànigues per localitzar Duran Lleida i demanar-li que impedís el trencament de la disciplina de vot, però el líder d'Unió era a Xile. En tornar, una trobada Duran-Pujol va calmar les ferres.

El delfí

L'any 1998, CiU viu una altra prova de foc. Jordi Pujol busca delfí per substituir-lo a partir del 2001. La configuració de la llista electoral seria clau per ocupar el tron, i Duran Lleida estava convençut que podria assegurar-s'hi ell. Però Pujol tenia altres plans, preparar Artur Mas. La pugna interna va ser duríssima, Duran va intentar posar en relleu els aspectes més fluixos del seu adversari i remarcar les seves pròpies virtuts, comptant amb un

gran aliat, el Grup Godó. La resposta de Mas: exigir la fusió d'Unió i Convergència. Perduda la guerra, el líder d'Unió va obrir una guerra amb Mas permanent que mai més no acabaria.

L'Estatut i l'ego

En un episodi de gran transcendència política, la redacció de l'Estatut, Duran Lleida va considerar que CiU menyspreava la seva figura i apostava sense matisos per Artur Mas. La reunió secreta entre el líder de CiU i José Luis Rodríguez Zapatero el 2006 va caure com un gerro d'aigua freda a Unió, que, després de moltes gesticulacions, es va avenir a aparèixer en la foto del pacte CiU-PSOE. La crisi es tancava novament amb un acord de pau, però el sisme més potent arribaria després de la manifestació contra el TC del juliol del 2010.

Gir sobiranista

El març de 2012, CDC feia un pas que la Unió de Duran mai no podria pair. La independència apareixia per primera vegada en els estatuts de CDC, i passava a ser la prioritat política d'aquest partit i d'una part substancial de la societat després de la manifestació sobiranista de la Diada del 2012. Unió apostava pel camí contrari, per seguir a Espanya amb

un acord que beneficiés Catalunya. La guerra, aquesta vegada, no acabaria amb un tractat de pau.

El 9N i les europees

CiU afrontava el 2014 amb un gran desafiament a l'Estat, l'organització de la consulta del 9-N, i unes eleccions al Parlament europeu que havien de ser un primer test de l'estat de salut dels partits independentistes. Convergència es va entestar a presentar-s'hi amb ERC, fins al punt que va oferir als republicans trencar amb Unió, però el partit d'Oriol Junqueras ho va rebutjar. Certament, es feia difícil veure CDC i Unió de bracet a Brussel·les, on els democristians formen part del grup popular europeu. Finalment, CDC va obligar Unió a desfer-se de Salvador Sedó, aleshores eurodiputat i contrari al sobiranisme.

Dimissió de Duran

Pocs dies després de les eleccions, va transcendir que Duran es plantejava abandonar la secretaria general de CiU però seguir com a líder d'Unió i portaveu del grup català al Congrés. La renúncia es va fer efectiva el 14 de juliol, set dies abans que Jordi Pujol confessés el seu delictes fiscal.

Full de ruta

CDC pacta el full de ruta amb ERC i entitats de la societat civil, i Duran funda un moviment propi, Construïm. Tot plegat, després que, superat el 9N, ja es fessin evidents diferències de fons entre CDC, disposada a enfrontar-se a la justícia espanyola, i Unió, entestada en la legalitat espanyola.

Els alcaldes contra Duran

Un grup d'alcaldes de CDC va acusar Duran de ser un "obstacle" per al sobiranisme i va plantejar que el democristià no repetís com a candidat a les generals. Duran i la seva mà dreta, Josep Sánchez Llibre, van acusar CDC de deixar la federació a tocar del precipici. La guerra arribava al seu final de manera precipitada. ●